

SANTI ARISA, ÀNIMA DE PEGASUS

Barreja de tot

Pegasus, un grup de jazz amb segell discogràfic propi, «Pegasus Records». Han estat a Nova York i Montreux, com a representants del jazz que es fa ací. Els seus components són Max Sunyé, Kittlus i Rafael Escoté; l'ànima del grup és el bateria, Santi Arisa, barreja de tot.

Núria Nogueras

Santi és de Manresa. De petit, havia estat un mal estudiant. Primer, va treballar en una fàbrica de bosses, després va ser grum de banca i vocalista de l'orquestra Maravella. Una vegada introduït en el món de la música, s'ha dedicat a promoure diferents grups: Santi Arisa y su ritmo, Fusión, La Tribu i, en l'actualitat, forma part, com a bateria, del grup Pegasus. Ara com ara, és un dels bateristes més reconeguts a Catalunya i a l'Estat espanyol.

«En realitat sóc una barreja de tot plegat: cantant, compositor, músic, *showman*... Sempre he estat treballant. A catorze anys vaig acabar l'escola, i em van posar a treballar a la fàbrica, com que no m'agradava estudiar... Però, quan venien les orquestres a actuar, per la Festa Major de

Manresa, jo hi anava sempre amb el meu pare, m'agradava molt. Als matins, al concert i, a la tarda, al ball. Jo em posava en una llotja i mirava com ballava la gent, i, es clar, veia marro..., llavors, entre la música, la trempera i la vitalitat que tenia jo, més el sarau: músic, ¡jo no podia ser altra cosa que no fos músic! Però aquests músics se n'anaven i jo em quedava, i no ho podia suportar. Ben aviat, em vaig espavilar i me'n vaig anar a fer de vocalista de la Maravella. Guanyava quatre-centes peles cada diumenge, i algun dissabte també treballàvem; com que guanyava més peles que el banc, va ser la manera de deixar la feina de grum, que, d'altra banda, és una de les històries que més m'ha traumatitzat.»

—¿Com es va produir el salt del Santi Arisa cantant al Santi Arisa bateria?

—Quan vaig començar a tocar la

bateria, tots els músics que jo admirava m'aconsellaren que m'hi dedicés, em deien que el meu futur era la bateria... i, és clar, jo m'ho vaig creure... Tinc molt bons records d'aquella època de cantant. Les cantava totes. Tu recordes aquella «non ho l'età per amarti» o de «Capri c'est fini»... Era vocalista, no cantautor. Recordo quan els Festivals d'Eurovisió, que em passava la nit atent davant la televisió amb una *cassette* per gravar la cançó guanyadora i aprendre-me-la de seguida: «¡I ara, no, ahora, perquè ho déiem en castellà, el Festival Internacional del Mediterràneo, vamos a ofrecerles el primer éxito!!... Dio comme ti

DOMÈNEC L'IMBERT

«I en Núñez, del Barça, més val que plegui».

amo...» Jo, tot això, ho fotia i em divertia, no tenia cap complex, ho feia ben seriós.

Però en Santi Arisa ja en aquesta època, als seus tretze anys, entre cubata i cubata, escoltava la música que més li agradava: el *jazz*. «Llavors, no podia ni somiar que arribaria fins on he arribat amb la bateria». Anant amunt i avall amb la Maravella, se li van despertar les ganes de veure món, amb una intenció fonamental: Fer l'amor sense remordiments de consciència.

«Quan vaig anar a la mili em vaig

trobar gent de la meua edat i em vaig adonar de la quantitat de burros que hi ha, però no de burros culturals, vull dir, gent de la cultureta que són burros i que no han follat, per exemple, perquè, això de follar o no follar, abans era molt important... ¡Jo me'n vaig anar a Escandinàvia per follar! Aquesta és la veritat. Tenia nòvies i amigues, perquè, és clar, com que era cantant... però sempre acabàvem al portal; en canvi, deien que allà dalt... que si eren rossos i tot allò... collons... jo, cap allà. Vaig anar-hi per tenir llibertat sexual, i, escolta'm, me'n vaig fartar!»

I parlem dels anys seixanta, quan semblava que començaven a quallar les teories sobre l'alliberament sexual... però no, sembla que no, que tot era simple teoria...

«T'agradaven les dones, però les havies de respectar. ¡No li fotràs pas mal a una dona!... Quan en trobaves una que ho volia fer, llavors tu no ho feies, per no fer una putada a l'altra. ¡I jo és que estava boig! Llavors, t'havies d'atenir a la prostitució, ties més grans, ties putes, que no ho són, però que ho són, putes... Com que em varen dir que allà dalt podies estar enamorat d'una dona, i tal i tal... i cap problema i que, a més, no quedaven embarassades, perquè prenien pastilles, és clar, ¡jo cap allà!»

Per a Santi Arisa, home autodidacte, que confessa estar constantment aprenent dels altres, tot és molt important, «però, si sexualment no funciona la història, és una merda tot». Mentre ell cantava amb la Maravella, o passava un any de vacances a Escandinàvia, o es trencava les banyes intentant muntar un grup de música, els altres anaven a la Universitat.

«A mi, m'hauria agradat anar a la Universitat, perquè eren gent que no fotien res, s'ho passaven molt bé, sortien amb les ties més bones... però, això de concentrar-me, llegir, estudiar... em costa molt; en canvi, m'he fet un fart de penjar tirant endavant empreses, grups o cooperatives.»

El primer grup que formà fou Santi Arisa y su ritmo; després, La Tribu, Fusión i, el darrer, Pegasus. Indiscutible animador de grups, a qui algunes vegades s'ha retret que no s'hagi cultivat prou com a músic.

«Home, idiota, tampoc no ho sóc. He estudiat dos cursos de piano, un any de guitarra, al Conservatori... i bé, amb la bateria crec que he aconseguit un nivell molt acceptable. Crec que sóc bastant bon músic. El que

passa és que el meu caràcter polifacètic, de líder, profeta, messiànic... m'ha dispersat una mica. Però, si jo em cultivés massa, potser perdria la meua pròpia «cosa». Hi ha gent que es passa hores estudiant, per arribar a tocar molt bé... a mi, no m'atrau massa. És clar, jo entenc que, a vegades, molesta que un, sense necessitat d'estudiar tant, només fent pim, pam; pim, pam... aconsegueixi el mateix que l'altra gent, que s'ha passat hores estudiant...»

dosi de romanticisme i sensualitat. Aconseguir la combinació de l'amor amb la passió ha estat sempre un objectiu important per a ell. I, això, tant en la vida professional com personal.

«Possiblement, la meua faceta de cantant romàntic, la trec en les meves composicions. Encara que facin bom, bom, són molt sensuals».

Es considera també un home de sort, en la música i amb les dones. «He tingut la sort que sempre s'han enamorat elles de mi. Jo demano de-

«Els espanyols em fan nosa. Hem d'anar sols».

La darrera aventura de Santi Arisa ha estat Pegasus, una experiència bastant única en aquest país: els quatre músics que componen el grup són, alhora, els propietaris de la casa discogràfica que edita els seus discos. Fins avui han editat quatre elapés.

«El que hem fet és muntar-nos la nostra empresa, els mateixos músics en som els capitalistes. El grup va sorgir perquè en Max tenia ganes de formar-ne un, en Kittlus també, i jo també; en lloc de fer-ho cadascun per separat, van decidir d'ajuntar-nos.»

Pegasus és ara un grup estable. Tot i això, no ha aconseguit una de les coses fonamentals: fer-se ric. «Sempre anem malament de calés». La manca de mercat per la música al nostre país fa que no es pugui parlar de *stars* tipus Julio Iglesias. «En aquest país no hi ha cap músic, músic, que visqui de la renda».

Santi Arisa pren malta. Fa temps que va deixar de prendre café. Els excitants no li van bé, perquè ell ja és nerviós de mena. Malgrat això, les seves composicions traspuen una forta

voció. Quan toco, han de saber si he tocat bé o no. No puc viure amb una dona a qui no agradi el que faig i que em controlï massa.»

Entre control i descontrol, Santi Arisa un dia va decidir casar-se, i va fer-ho seriosament.

«Vull dir que em vaig casar amb una dona que m'estimo molt, que és la mare dels meus fills i que tots quatre hem de funcionar del tot tota la vida».

Amb qui no s'ha casat mai ni de broma ni de veres ha estat amb la política. Ha col·laborat i ha treballat per a Convergència, per als socialistes, per a Nacionalistes d'Esquerra, i per al PSUC. «Per AP, no, no podria fer-ho». Les seves nocions de política són molt elementals, tot i així les té molt clares.

«Cada dia veig més clar que hem d'anar sols. Els espanyols em fan nosa. Respecte als mallorquins i els valencians, si volen ser catalans, també que ho siguin. I en Núñez, el del Barça, més val que plegui.» □